

fuldt og helt ud at være en parlamentarisk Minister. Et er ikke tvivlsomt, og det er, at den højtærede Konseilspræsident er i Kontakt med den Stemning, som har været til Stede rundt omkring paa en Række Forsvarsmøder her i Landet. Han er i Kontakt med de hidtidige konservative Klubbers Styrelse. Men det er ikke et Grundlag for en dansk parlamentarisk Minister at leve sit Liv paa, og jeg spørger derfor, om den højtærede Konseilspræsident ikke agter, inden vi gaa synderligt videre i denne Forhandling om de militære Forslag, at skaffe sig et Tillidsvotum fra dette Flertal.

Lad mig saa sluttelig sige: Det, som vilde ske, hvis dette Forslag blev gennemført, vilde være dette, at København, som i Forvejen er alt for stor en By i Forhold til dette lille Land, vilde blive endnu større. Hvis alle disse Befæstningsanlæg skulle udføres, vil der strømme Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere fra Landet her ind til Hovedstaden. I Øjeblikket vil det maa ske betyde en Gevinst for Byen, men Reaktionen vilde komme. Jeg kan ikke tro, at den københavnske Arbejderklasse i videre Forstand er interesseret i dette, og Landet som saadant er ikke interesseret i det. Det er en Side af denne Sag, som i hvert Fald ogsaa fortjener nogen Opmærksomhed.

Jeg skal slutte med at udtale Ønsket om, at man her i Folketinget vil stemme for det Forslag om Afrustning, som vi stille, at der maa vise sig at være et Flertal ikke alene mod det Forslag, som Konseilspræsidenten stiller, men ogsaa mod det Forslag, som Forsvarskommissionens Flertal stiller. Hvis dette ikke viser sig at være Tilfældet i det danske Folketing, er det min Overbevisning, at det danske Vælgerfolks Flertal skal vide at skaffe et andet Folketing til Veje, som anvender de Penge, Befolkningen ved sit Arbejde og ved Skatterne har maattet betale, i produktive og ikke uproduktive Øjemed. Her er jeg ganske i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing i 1894 som Ordfører for et Mindretal her i Folketinget udtalte som Udtryk for hans og hans Partis Anskuelse, netop vedrørende de militære Spørgsmaal. Jeg skal slutte med at oplæse dette Citat med den ærede Formands Tilladelse: „Mindretallet er af den Mening, at under de nuværende trykkede økonomiske Forhold, hvori saa godt som samtlige Landets Erhverv befinde sig, maa Lovgivningsmagtens nærmeste Formaal være, saa meget som det med Billig-

hed lader sig gøre, at indskrænke Udgifterne til uproduktive Foranstaltninger for at kunne anvende saa meget des mere til Støtte og Fremhjælp af Landets produktive Virksomheder“. Saaledes talte det ærede Medlem fra Ringkøbing i 1894, han sagde: Der er økonomisk Misere i Landet, der fattes Arbejde, og der er Trang paa alle Leder og Kanter, og saa kan der ikke gives flere Penge ud til Militarismen, saa maa vi støtte Landets produktive Hjelpe midler. Vi tage Hvervet fra det ærede Medlems bedste demokratiske Dage op, thi vi vide meget vel, at det ærede Medlem lige saa lidt vil vedstaa det, han sagde den Gang, som han overhovedet vil vedstaa, hvad han har sagt senere. Det, der er sagt her, er gode, demokratiske Ord, og de skulle nok vinde Sangbund rundt omkring i Landet, og med denne Sangbund ville vi vinde det nye demokratiske Flertal herinde, saa vil man affive dette Forslag en Gang for alle, saa vi aldrig se dette eller et tilsvarende igen.

J. C. Christensen: Ja, det ærede Medlem spaar, men Vælgerne raade i dette Forhold, det maa det ærede Medlem erkende, og vi have før set, at det ærede Medlems Spaadomme ikke ere gaaede i Opfyldelse, saa jeg skal ikke opholde mig ved dem i Aften.

Siden jeg første Gang talte, er der mange Medlemmer, som have haft Ordet, foruden Forsvarsministeren og Udenrigsministeren. Men jeg skal ikke dvæle længe ved de faldne Udtalelser, thi de give mig ikke Anledning dertil. Jeg har ikke faaet Anledning af disse Udtalelser til at ændre mit Syn paa de foreliggende Forslag. Heller ikke mit Syn paa de forberedte fremskudte Stillinger. Dem ser jeg paa i Dag, som jeg saa paa dem, første Gang jeg tog Ordet. Jeg kan fremdeles ikke se, at de ere nødvendige, jeg kan ikke erkende, at der er Grund til at anlægge dem for at sikre Mobiliseringen. Jeg maa i det hele tage Afstand fra dette Forslag, men ligesom første Gang siger jeg i Dag, at endskønt jeg ikke endnu har hørt Grunde, som kunne overbevise mig om deres Nødvendighed, er jeg rede til i Udvalget at høre, om der er saadanne Grunde. Jeg vil tage udelukkende sagligt paa Forslaget, og det vilde navnlig bedrøve mig, om dette Forslag skulde blive politisk i den Forstand, at det skulde anvendes som Murbrækker overfor Ministeriet. Det har jeg sagt, første Gang jeg talte i denne Sag, og det gentager jeg.